

И, когато слънцето започнало полека да се спуща задъ близката гора и послѣднитѣ свѣтли слънчеви лъчи освѣтили разпрѣснатитѣ облаци, духналъ остъръ студенъ вѣтъръ и момчето затреперало отъ студъ. . .

— Кждѣ ще идешъ, мое хубаво, добро слънце, като ме оставяшъ самичко? Азъ знамъ, — ти ще отидешъ при майка си, а азъ нѣмамъ майка, азъ нѣма кждѣ да отида. Вземи ме тогава съ себе си, заведи ме при майка си!

Плакало момчето, и сълзитѣ му една слѣдъ друга се струели по блѣдото му лице.

Хората се връщали къмъ домоветѣ си, но никой не го поглеждалъ и не чувалъ; да, и не искатъ да видятъ и чуватъ неговитѣ сълзи и плачъ. . .

— Азъ ще отида при слънцето! Азъ зная пжтя къмъ него. Ей на, то се скри задъ тази гора; тамъ е моята майка! Азъ зная, азъ ще отида при нея!

И бѣдното сираче, треперейки отъ студъ, тръгнало покрай стѣната на грамадното здание и най-сетнѣ излѣзло изъ града.

Изъ пжтя то срѣщало рѣдко хора, които бързали къмъ града.

Надалеко отъ града се намирала гората, задъ която се скрilo слънцето. Момчето се приближило до нея и почнало да се катери на горѣ.

Духналъ студенъ остъръ вѣтъръ; студено било на момчето и то ускорило крачкитѣ си.

Трудно се качвало на горѣ, пжтѣтъ билъ камъкъ до камъкъ, краката го заболѣвали като се удряло въ тѣхъ, но то упорито се качвало на горѣ и по-нагорѣ.

Станало тъмно; зелената гора се покрила съ мракъ, и въ тъмнината не се виждали трапищата и ямитѣ. Момчето вървѣло като се спѣвало въ камънитѣ, падало, ставало и отново тръгвало. . .

Дочули се гласове — човѣшки гласове. — Хей, хей! кой си ти! викали нѣкои.

— И кждѣ отивашъ? . .

— При слънцето; ей на задъ тазъ гора, при слънцето. . .

— Глупакъ! — казали непознатитѣ хора и се отдалечили. Момчето мълчаливо тръгнало по-нататъкъ.